

SIMON

1, 2, 3, 5.

Op het busje staat met grote letters: *De Waag*.

Over een paar minuten rijd ik daarmee naar een onbekende bestemming.

Dit kan toch niet? Ze kunnen me toch niet zomaar dwingen?

‘We zien je over twee weken weer.’ Mama huilt, maar zonder geluid. De laatste tijd doet ze niets anders meer. Ik wacht op het moment dat haar tranen op zijn, maar ze blijven komen. Vanaf de eerste keer dat we bij De Waag over de drempel stapten tot nu.

Even verderop neemt een meisje afscheid van haar moeder. Ze heeft lang, donker haar en grote, angstige ogen. Ze kijkt alsof ze in een horrorfilm terecht is gekomen.

Het zijn allemaal meisjes. Waarom heeft De Waag niet gezegd dat ik de enige jongen ben die meegaat? Waren ze soms bang dat ik dan helemaal niet was komen opdagen?

‘Het komt goed.’ Mijn vader zegt het minstens één keer per dag, maar volgens mij gelooft hij het zelf niet eens.

Hij neemt het je kwalijk.

Hij zegt het niet, maar hij denkt het.

Ik kijk naar mijn vader, die me de hele ochtend al niet heeft aangekoken. Schaamt hij zich? Zijn enige zoon, op kamp met een stel idioten.

Ik wend mijn blik af en kijk naar het nummerbord van de bus.

9-ZRN-75.

Prima.

Maar dan zie ik het aantal ramen van de bus.

Waarom is me dat niet eerder opgevallen? Ik sta hier al minstens een kwartier!

Maak het goed.

Hoor je me?

En snel een beetje.

Ik grijp de rits van mijn rugzak beet.

Open, dicht, open, dicht, open, dicht, open...

Je hebt niet geteld!

Open, dicht, open, dicht, open, dicht, open, dicht, open, dicht.

Beelden schieten aan me voorbij. Beelden die ik niet meer wil zien, maar die zich aan me opdringen als paparazzi.

Ik kijk naar de stoeptegels onder mijn gympen.

Linkertegel, boventegel, rechtertegel, ondertegel, middentegel.

Tik, tik, tik, tik, tik.

Raakte je nou een randje?

Opnieuw!

‘We snappen dat je het spannend vindt, Simon,’ hoor ik mijn moeder zeggen.

Linkertegel, boventegel, rechtertegel, ondertegel, middentegel.

Tik, tik, tik, tik, tik.

Sneller.

‘Maar je weet wat Inge heeft gezegd. De Waag-weken boeken goede resultaten.’

Snel, denk positieve dingen

1: limonade met ijsklontjes

2: uitslapen

3: pretparken

5: ...

‘Simon?’ klinkt de stem van mijn vader. ‘Heb je mama gehoord?’

Als ik niet meteen reageer, knipt hij met zijn vingers voor mijn gezicht.

‘Wat?’

‘Mama zei iets tegen je.’

‘Nou en?’

Linkertegel, boventegel, rechtertegel, ondertegel, middentegel, linkertegel, boventegel, rechtertegel, ondertegel, middentegel, linkertegel, boventegel, rechtertegel, ondertegel, middentegel.

Papa grijpt mijn arm beet en ik verlies mijn evenwicht. ‘Zo praat je niet tegen ons, hoor je me?’

Op dat moment start de chauffeur de motor van de bus. Het geronk klinkt onheilspellend.

‘Simon...’ zegt mijn vader streng.

De ramen van de bus grijnzen naar me.

Je kan niet mee. Wil je soms dat zij tweeën straks...?

‘Ik kan niet mee...’

‘Wat?’

‘Ik kan niet mee,’ zeg ik nog een keer, harder nu. Om me heen wordt druk geknuffeld en gezoend.

‘Hoezo nou weer niet?’ Mijn vader klinkt vermoeid. Hij begrijpt het niet. Hoe kan ik het ooit uitleggen?

De ramen van de bus lijken te golven, ik zie ze niet scherp meer.

Het zijn er te veel.

Of juist te weinig.

Als ik nu instap gaat het mis, dat weet ik zeker.

‘Ik kan niet mee.’

Nog voordat ik het laatste woord heb uitgesproken, ren ik. Ik ren zo hard dat ik het gevoel heb dat ik elk moment kan opstijgen.

Ik kan niet mee, dat kán gewoon niet.

‘Simon!’ Mijn moeders stem slaat over.

Mijn vader zet vloekend de achtervolging in.

Er striemt een tak in mijn gezicht, ik wurm me door het toegangspoortje van het park zonder te tellen. Er is geen tijd. Ik sprint naar de vijver en maak een scherpe bocht naar links.

Ik heb geen idee waar ik heen moet, maar alles is beter dan in die bus stappen. Als ik dat doe, gaat het helemaal fout.

‘Simon, kom hier!’ Mijn vaders stem klinkt dichtbij, er graait een hand naar mijn jack, maar hij mist.

Ik wil net een extra sprintje trekken als hij een tweede poging waagt: raak. Ik voel een stevige hand in de kraag van mijn spijkerjack, die me ruw naar achteren trekt. We vallen allebei achterover in het gras. Mijn benen spartelen in de lucht.

‘Nee!’ Ik schop om me heen, maar ik raak niets anders dan lucht. Mijn vaders arm klemt onder mijn oksel. Hij houdt me tegen zich aan zoals een rugbyspeler een bal vasthoudt.

‘Ik kan niet mee. Echt niet!’

‘Simon, stoppen nu.’ Mijn vader hijst zichzelf en mij overeind en

trekt me mee. Mijn hakken slepen over de grond als we terug naar de parkeerplaats lopen.

‘Ik zal het niet meer doen,’ zeg ik. ‘Echt niet. Als jullie het zo erg vinden, stop ik er toch gewoon mee? Ik kan heus wel stoppen met die rits en...’

‘Houd je mond, Simon. Iedereen kijkt.’

Aan de overkant van het grasveld staat een vrouw stil met haar hondje. Een man met zijn dochttertje is van de fiets gestapt.

‘Ik kan niet mee,’ zeg ik. ‘Ik ben niet gek.’

‘Dat zegt ook niemand.’

‘Pap, luister nou.’ Door een waas van tranen zie ik de bus dichterbij komen.

‘Nee...’ hijg ik. ‘Niet die bus...’

‘Het komt goed.’

1, 2, 3, 5.

‘Ik kan niet mee, jullie snappen er helemaal niets van.’

De ramen van de bus verslinden me.

Het zal opnieuw gebeuren.

Is dat wat je wilt?

1, 2, 3, 5.

Ik voel een stevige hand om mijn pols, nog eentje om mijn andere. ‘Goed zo, Simon.’

Dit is niet de stem van mijn vader. Wie is dit dan?

Ik spartel, maar het heeft geen zin meer. Mijn benen schoppen opnieuw in de lucht, iemand tilt me op!

‘Ik breng je de bus in, rustig maar.’

‘Nee!’ Mijn stem slaat over, laat me in de steek. ‘Niet doen, ik heb geen dwang, ik...’

De man die me vastheeft is zó sterk, dat ik mijn lichaam voel verslappen.

‘Goed zo, Simon.’

Ik haat deze man.

Ik haat mijn vader.

Ik haat De Waag.

‘Zo.’

Ik voel een stoel onder mijn billen, ik ben binnen.

Te laat.

Er is geen weg meer terug.

‘Het komt goed, meneer Van Daalen.’ Buiten gaat de mannenstem verder. ‘We zullen heel goed voor uw zoon zorgen.’

Ik sla mijn hoofd tegen de zitting voor me.

Doe het nog een keer of de bus verongelukt.

Bam.

Bam.

Bam.

Bam.

Bam.

‘Hij... hij is gek geworden,’ hoor ik mijn vader zeggen. Ik weet dat hij naar me kijkt door het raam, maar toch doe ik het nog een keer.

En nog een keer.

En nog een keer.

Net zolang tot ik duizelig ben en de storm in mijn hoofd gaat liggen.

‘Simon is in paniek,’ hoor ik de andere stem zeggen. ‘De Waagweken kunnen bij de start al heel confronterend zijn. Het is namelijk een eerste stap, hij zal met zijn dwang aan de slag moeten gaan.’

JASMIN

‘Heb je alles?’ vraagt mama.

Ik kan alleen maar naar de blonde jongen kijken, die met zijn hoofd tegen de zitting voor hem bonkt. Hij blijft het doen, alsof iemand anders hem op afstand bestuurt.

Waarom doet niemand er iets aan? Maar Danny, die bij De Waag werkt, lijkt allang blij te zijn dat hij hem in de bus heeft gekregen.

‘Jasmin?’ dringt mama aan.

‘Ja, ik heb alles.’

De nieuwe slaapzak over mijn schouder ruikt naar ons wasmiddel. Mama heeft hem voor me gekocht zodra duidelijk werd dat ik mee zou gaan met De Waagweken. Er stond geen slaapzak op de paklijst, maar mama snapte meteen dat ik er wel eentje nodig had.

‘Goed. Dag dan maar, lieverd.’ Mama’s stem breekt bijna, maar ze heeft goede secondelijm gevonden. Haar glimlach is bijna niet van een echte te onderscheiden.

'Dag, mam.'

Ze steekt haar hand op, ik doe hetzelfde. Ze probeert al maanden niet meer om me vast te houden.

Ik haal diep adem en loop naar de bus. Bij de deur wacht Inge me op. Bij de intake vond ik haar al vriendelijk en nu overvalt me hetzelfde vertrouwde gevoel, alsof ik haar al langer ken. Zij is een van de redenen dat ik in De Waag-weken geloof. Als zij praat, heb ik het gevoel dat alles mogelijk is. Dat ik écht beter kan worden.

'Ben je er klaar voor, Jasmin?'

Ik klem mijn rechterhand dichtertegen me aan. 'Ja.'

'Zoek maar een plekje.'

De ingang van de bus voelt als een gapend zwart gat, waar ik voorgoed in zal verdwijnen.

Ik wil omkijken, maar ik bedenk me op tijd. Want als ik nu omkijk, dan zie ik mama en wil ik mee naar huis. Dan mogen ze mij straks net zoals die jongen met veel geweld de bus in duwen.

Ik haal diep adem en stap op de onderste trede.

Wat als dit één grote vergissing is?

Voor de zekerheid klem ik mijn rechterhand nog dichtertegen me aan. Zonder de stang aan te raken neem ik alle vier de treden naar binnen.

In de bus slaat de bedompte lucht meteen in mijn gezicht. Het is net of er een dikke, kriebelige deken om me heen wordt geslagen.

Ik kijk naar het drukke patroon op de stoelen.

Dit is niet goed.

Dit is helemaal niet goed.

Ik draai me om, maar achter me is een van de andere meisjes ingestapt.

'Ben je iets vergeten?' vraagt ze.

'Nee,' zeg ik snel. 'Nee, hoor.'

Ik moet door, ik moet de beste plek zoeken.

Maar wat moet ik doen als er geen goede plekken zijn?

Ik voel mijn oksels prikken terwijl ik verder het lage gangpad inga. Voor in de bus zit de blonde jongen, met zijn gezicht van me weggedraaid.

Ik check de stoelen. Sommige zijn kapot, er puilt vulling uit de zitting zoals pus uit een puist.

Dit is nog erger dan ik had gevreesd, maar toch loop ik door. De achterste bank bestaat uit drie stoelen naast elkaar. De middelste is schoon, tenminste, schoner dan de andere.

Deze moet ik nemen voordat een van de andere meiden het kan doen.

Ik trek de rol vuilniszakken uit mijn rugzak en scheur er eentje vanaf. Ik leg hem op de zitting. De tweede vuilniszak leg ik op de stoel naast me, voor mijn rugzak.

Als we daar zijn was ik hem wel.

Maar waar is daar?

Misschien gaan we wel kamperen...

Nee, niet aan denken. Het kan geen kamperen zijn, dan had er wél een slaapzak op de paklijst gestaan.

Bij de intake probeerde ik Inge uit te horen over de locatie, maar ze liet niets los.

'Laat het maar gewoon over je heen komen,' was haar antwoord.

Er komt nog een meisje de bus in, met kort geblondeerd haar en felblauwe ogen.

'Mag ik daar?' Ze wijst op de plek naast mij.

Het duurt even tot het tot me doordringt wat ze bedoelt. Als ik mijn rugzak weghaal, moet hij op de grond. Ik kijk naar de matjes bij mijn voeten.

'Je kan je tas op schoot houden, toch?' stelt het meisje voor.

Ik stoot een nerveus lachje uit. Op schoot?

'Mag ik díé plek dan?' Het meisje wijst naar de andere stoel, waar een ingedroogd stukje kauwgom op zit.

'Ik ben trouwens Rosa.'

Ik kijk naar haar uitgestoken hand en voel mijn hoofdhuid prikken. Wat moet ik doen? In mijn hoofd ga ik alle opties na, maar de antwoorden tuimelen over elkaar heen en vormen zinnen die niet kloppen.

'Blijkbaar wil je me hier niet hebben?' Rosa trekt één wenkbrauw op. 'Ook goed. Dan neem ik deze plek wel.'

Nog voordat ik iets kan zeggen, ploft ze op de stoel voor me neer, naast het laatste meisje dat achter haar de bus in kwam.

'Je bent niet wagenziek, toch?' hoor ik haar vragen.

Het meisje schudt haar hoofd en Rosa lacht.

'Gelukkig.'

Er schalt een stem door de bus die vraagt of iedereen er is. Het is Danny, de andere begeleider van De Waag-weken. Hij is een stuk jonger dan Inge, een ruig type, onder de tatoeages.

'Bijna.' Inge kijkt naar buiten en iedereen volgt haar blik.

Ik zie een jongen met donkere krullen naar de bus rennen. Hij sleurt een grote koffer op wieltjes achter zich aan over de stoeptegels en struikelt half.

'Daar hebben we Omar,' zegt Inge. 'Te laat...'

De jongen komt hijgend de bus in. Zodra hij in het gangpad staat, raken zijn krullen het plafond.

'Sorry, ik moest nog even...'. De jongen kijkt de bus rond en kleurt een beetje. 'Nou ja, ik ben er. Dat is wat telt.'

'Ga snel zitten, Omar. Misschien wil je naast Simon?'

'Mij best.' Omar ploft neer.

'We zijn compleet,' zegt Inge tegen de chauffeur en die toetert twee keer.

Nu maak ik alsnog de fout naar mama te kijken. Ze staat verloren tussen de andere ouders, alsof ze op een feestje is waar ze niemand kent.

Maar zodra ze mijn blik vangt, glimlacht ze. Secondelijm.

Ze steekt twee vingers naar me op.

Ik weet wat die vingers betekenen: twee weken.

Twee weken moet ik het volhouden.

Twee weken zijn veertien dagen.

Driehonderdzesendertig uur.

Twintigduizend honderdzestig minuten.

Een miljoen tweehonderdnegeenduisend zeshonderd seconden.

Dat moet ik toch kunnen?

SIMON

Hij is gek geworden.

Pap zei het echt. Nu weet ik helemaal zeker dat hij zich schaamt. Als de bus begint te rijden, houd ik mijn ogen stijf dicht.

Ik wil niet zwaaien, ik wil de tranen van mama niet meer zien. Pap heeft me met geweld in die bus laten tillen.

Denken ze nou echt dat deze weken me kunnen helpen? Het enige wat me helpt is doen wat de stem me opdraagt. Sindsdien is er tenslotte niets misgegaan.

‘Misschien wil je naast Simon?’

De laatkomer ploft naast me neer. Ik weet zeker dat hij niet heeft wat ik heb.

De bus maakt een paar bochten, we zijn vertrokken. Ik zit achter het eerste raam, helemaal vooraan. Achter me zitten de meisjes, die al druk in gesprek zijn.

We rijden over een hobbel.

Ik kan niet geloven dat je bent ingestapt.

Het lijkt wel of je wil dat het nog een keer misgaat.

Ik schud mijn hoofd.

1: pizza met extra kaas

2: als het vrijdag is

3: nieuwe kleren

5: mama's lasagne

‘Ben je wakker?’ De jongen naast me stoot me aan en steekt zijn hand uit. ‘Ik ben Omar.’

Ik schud met tegenzin zijn hand. ‘Simon.’

Ik doe mijn ogen weer dicht, maar Omar praat gewoon verder.

‘We zijn de enige jongens, heb je dat gezien? Nou ja, dwang komt nou eenmaal vaker voor bij meisjes dan bij jongens. Ik ben benieuwd wat ze allemaal met ons gaan doen.’

Omar laat het klinken alsof dit een gezellig schoolreisje is.

‘Inge had het over exposure-therapie. Ik ben vergeten op te zoeken wat dat betekent. Weet jij het?’

Ik wil zeggen dat het me niets interesseert, maar ineens klinkt Inges stem door de bus.

‘Welkom jongens en meisjes. Welkom bij De Waag-weken. Jullie kennen mij al, maar Danny is ook mee als begeleider voor de komende weken. Over anderhalf uur zijn we op onze eindbestemming. Daar gaan we de komende veertien dagen keihard werken aan jullie dwang. Het zal zwaar worden, dat absoluut, maar we gaan er ook een mooie tijd van maken.’

‘Zeker weten.’ Inges collega moet degene zijn die mij de bus in sleurde. Hij is geen man, maar ook geen jongen meer. Zijn armen

zijn enorm. Hij lijkt meer op een lid van een motorbende dan op een hulpverlener.

De bus draait de snelweg op, ik kijk naar het klokje bij de chauffeur. De tijd staat verkeerd ingesteld, hij heeft *PM* en *AM* door elkaar gehaald.

I:37.

Goed.

JASMIN

Mijn rug doet pijn, maar ik kan niet achteroverleunen. In plaats daarvan schuif ik nog iets naar voren op mijn stoel. De vuilniszak kraakt.

‘Heb je chips?’ Het meisje voor me kijkt tussen de opening van de twee stoelen door naar mij. ‘Ik hoorde iets kraken.’

Ik voel mijn wangen warm worden.

‘Nee, ik heb geen chips.’

Rosa trekt een teleurgesteld gezicht. ‘Ik wel, maar die zak ligt in het ruim. Ik heb trek.’

‘Ik heb wel een broodje voor je?’

‘Nee.’ Rosa schudt haar hoofd en gaat weer rechtzitten. Voordat ik kan reageren, is ze alweer druk in gesprek met haar buurvrouw.

Ik denk aan Polly. Mijn beste vriendin en ik konden zoveel kletsen dat ik aan het einde van de dag een zere keel had, zoals na een concert.

Wanneer zijn we dat verleerd?

Elke keer als ik Polly nu op school zie, vallen er stiltes die veel meer pijn doen dan die rauwe keel.

‘Wat zit jij alleen.’

Ik schrik op van de stem van Inge, die voor mij in het gangpad staat. Ze houdt zich vast aan de hoofdleuning van Rosa’s stoel. Onder haar oksel zie ik een kleine, beginnende zweetplek. Ik wil er niet naar kijken, maar ik doe het toch.

‘Ik zit hier prima,’ hoor ik mezelf zeggen.

Inges blik schiet even naar de vuilniszak, die aan de voorkant een klein stukje uitsteekt. ‘Dat zie ik.’

Op de rij voor mij valt het gesprek stil. Wedden dat Rosa en dat andere meisje meeluisteren?

Ze proberen vast te ontdekken wat ik precies heb. Getalendwang, controledwang, symmetriedwang, ik heb allerlei soorten dwang in de folder zien staan.

‘Weet je zeker dat je niet naast Tamara wilt zitten? Die zit nu ook alleen.’

Ik kijk naar het meisje met het lange, rode haar en schud mijn hoofd. Als ik op die stoel ga zitten, raakt mijn schouder die van haar. Wat moet ik doen als we een scherpe bocht nemen en ze tegen mij aan valt?

Ik verander van onderwerp. ‘Wil je al vertellen waar we naartoe gaan?’

‘Dat weet ik allang.’ Rosa’s gezicht verschijnt opnieuw tussen de spleet van de stoelen voor me.

‘Is dat zo?’ vraagt Inge.

‘Een boerderij.’ Rosa kijkt haar uitdagend aan. ‘Toch?’

Een boerderij?

Dieren, hooi, zaagsel, stro, stof, stront.

Dat kan niet waar zijn, toch? Inge zou dat verteld hebben...

Tenzij ze wist dat ik dan nooit mee zou gaan.

Kent mama de locatie? Heeft ze daarom die slaapzak gekocht, als een soort reddingsboei op open zee?

Ik zie mama voor me aan de tuintafel, met haar krant en gevulde koek. Die eet ze altijd op zaterdagmiddag, vers van de bakker. Vroeger at ik met haar mee, maar nu weet ik dat ze soms uren achter het glas liggen voordat iemand ze koopt. Bovendien pakt de bakker alles met blote handen, zonder een tang te gebruiken.

Wat doet mama eigenlijk met de kruimels nu ik er niet ben? Voert ze die aan de vogels, of laat ze ze op tafel liggen?

‘Ik verklap nog niets,’ zegt Inge. ‘Jullie zullen het straks zien.’

SIMON

‘We zijn er.’ Iemand stoot me aan.

Als ik mijn ogen open is het pikkedonker. We zijn dood, allemaal.

‘We zijn in het ruim,’ roept dezelfde stem. Het *ruim*? Ineens valt het kwartje. De bus is een boot opgereden. We zijn niet dood, we hebben het gewoon gehaald. Dat komt natuurlijk doordat ik in mijn dromen verder telde. Dat gebeurt wel vaker, ik droom getallen, altijd de juiste, alsof ik zelfs in mijn slaap weet wat ik moet doen.

‘We gaan naar een van de Waddeneilanden, ik wist het!’ Omar springt overeind en stoot zijn hoofd tegen het dak van de bus. ‘Au!’

Dan hoor ik een meisje achter ons snikken. ‘Ik wil dit niet... We kunnen niet met de boot, ik moet terug.’

Eerst denk ik dat ze mij probeert na te doen, maar dan gaat het snikken over in een hysterische huilbui.

Inge wurmt zich snel langs Omar en knielt naast de stoel van het meisje neer.

‘Het is goed, Tamara. Het is helemaal niet gek dat je hierdoor van slag raakt. Maar je moet het zo zien: de therapie begint voor jou hier, terwijl we nog onderweg zijn.’

‘Tamara heeft elastiekdwang,’ fluistert Omar.

‘Wat?’

‘Alles wat ze doet, moet ze nog een keer doen, maar dan achterstevoren. Dus ze moet precies dezelfde route terugnemen naar huis. Met de bus is dat al lastig, als er bijvoorbeeld een omleiding is, maar de terugweg van de boot kan meters verschillen. Daarom is ze nu zo in paniek...’

Even denk ik dat Omar me in de maling neemt, maar hij kijkt bloedserius. Bestaat zoiets écht? Ik kan me er niets bij voorstellen.

Twee andere meiden dringen zich nu een weg naar voren. Ik hoor Inge nog even op Tamara inpraten, maar dan gaat ook zij naar buiten. Ze wordt begroet met een luid applaus van Danny.

‘Komen jullie ook, mannen?’ Hij steekt zijn hoofd lachend om de hoek van de deur. Eerst dwingt hij me de bus in en nu doet hij net of we vrienden zijn.

‘Zeker weten komen we. Ik wil het dek op!’ Omar trekt zijn capuchon over zijn hoofd en springt de bus uit. Ik blijf boven aan het trapje staan en tel de treden.

Heb je het gezien?

Je bent gewoon naar binnen gestapt.

‘Dat deed ik niet, ik werd gedwongen.’

‘Zei je wat?’ vraagt Omar.

‘Nee.’

I, 2, 3, 5.

Is dat alles? Tellen!

I, 2, 3, 5.

I, 2, 3, 5.

I, 2, 3, 5.

I, 2, 3, 5.

I, 2, 3, 5.

‘Kom je nog?’ vraagt Omar.

Ik kan springen, dan telt het niet. Dus pak ik de leuning beet en zet af. Met een plof land ik met mijn voeten op de stalen ondergrond. Het geeft een harde dreun, die door het ruim echoot.

Waar is je rugzak?

Binnen.

Meen je dat serieus? Ga hem halen!

‘Wat ga je doen?’ vraagt Omar als ik me omdraai.

‘Nog even mijn tas pakken.’ Zonder erbij na te denken stap ik de bus weer in.

De treden!

I, 2, 3, 5.

Te laat.

Terug.

Het kan niet. Omar staat voor de bus. Als ik nu terugga, zal hij het zien.

En als je het niet doet...

Ik zie dat Omar toevallig even de andere kant op kijkt. Snel! Ik spring opnieuw het trapje af.

I, 2, 3, 5.

Goed.

Nu mag je weer de bus in.

Ik neem de treden in één keer, zonder ze aan te raken, en trek mijn rugzak uit het opbergvak. De ritssluiting voelt vertrouwd tussen mijn vingers.

Open, dicht, open, dicht, open, dicht...

‘Hoelang duurt het?’

Ik kijk geschrokken op. Achter in de bus zit het meisje met de grote ogen. Ze zit kaarsrecht, alsof ze mediteert.

Waarom is ze niet naar buiten, zoals de rest? Zag ze wat ik aan het doen was?

‘De tocht naar de overkant,’ gaat ze verder. ‘Hoelang duurt het?’

‘Geen idee. Hoezo?’

‘Gewoon.’

Haar grote ogen staan panisch, alsof ze elk moment in huilen kan uitbarsten. Ze is nog hysterischer dan die Tamara met haar elastiekdwang...

Focus. Anders kan je die rugzak niet meenemen.

Ik pak mijn rugzak en leg hem even op de stoel voor me. Buiten het zicht van het meisje herhaal ik de stappen.

Open, dicht, open...

‘Is het waar dat we naar een boerderij gaan?’

Ik vloek in mijn binnenste. ‘Weet ik veel!’

Het meisje zwijgt weer. Houdt ze nu eindelijk op met die vragen?

Open, dicht, open, dicht, open, dicht, open...

‘Zijn er dieren?’

Het bekende waas trekt langzaam voor mijn ogen op.

Niet nu. Alsjeblieft niet nu.

Maar het wordt steeds erger. De bus verandert in een slecht gemaakte foto. Ik zie de kamer weer voor me, met de fotolijstjes in de vensterbank.

Je doet het niet goed.

‘Ik moet het weten,’ gaat het meisje verder. ‘Als we naar een boerderij gaan dan...’

‘Houd je bek nou eens!’

Jullie halen de eindbestemming nooit.

Ik slinger de rugzak om en snel naar het trappetje. Zonder te tellen spring ik eraf. Ik ren langs Omar heen de boot op.

Maak het goed.

Nu.

JASMIN

Ik kijk de jongen na, die als een gek de bus uit rent. Wat heb ik verkeerd gedaan?

Houd je bek nou eens!

Polly schold niet die dag. Ze rende gewoon langs me heen, zo ver mogelijk bij me vandaan.

Ik schuif heen en weer op mijn vuilniszak. Het is hier zo vreselijk warm... Mijn benen zijn plakkerig van het zweet.

Wat moet ik doen als er geen goede douche is?

Of nog erger: als we die moeten delen?

Mijn nieuwe doucheslippers zitten in mijn koffer. Maar die koffer ligt tussen alle andere koffers en tassen in het ruim. Tassen die op de grond hebben gestaan bij een bushalte, in kleedkamers van voetbal, op oude tentzeilen tijdens een weekendje weg...

Heb ik mijn koffer wel voldoende beschermd? Kan ik de spullen die erin zitten nog wel gebruiken?

Ik haal een doorzichtig flesje uit mijn rugzak en klik het dopje open. De bekende alcoholgeur komt me tegemoet. Ik kantel het flesje zo dat er een klodder op mijn pols belandt. Daarna veeg ik hem met mijn ring- en middelvinger terug op mijn handpalm. Het is een onhandige beweging, maar ik heb me die eigengemaakt, zoals een handtekening.

Mijn linkerhand is schoon.

Voor even voelt het alsof ik weer kan ademen.

De bus schudt zachtjes. Van buiten klinkt een scheepstoeter en de boot komt in beweging.

Ik weet zeker dat Inge me komt halen als ze me straks mist tussen de anderen. Wat moet ik dan zeggen?

Ik kan toch moeilijk bij die Rosa of Omar gaan staan? Wat moet ik met hen bespreken? Ik heb Rosa heus wel naar mijn vuilniszak zien kijken. Wedden dat ze me raar vindt? Misschien bespreekt ze nu wel wat ik precies heb, samen met Tamara en dat andere meisje.

Ik staar door het raam naar het ruim. Er hangt een lichtgevend bordje met een wit mannetje erop, dat naar een deur rent.

De nooduitgang.

Was die er maar, dan zou ik onmiddellijk teruggaan naar huis.

Maar dan?

Ik heb mama beloofd dat ik mijn best zou doen, dat doe ik niet als ik op de eerste dag al naar huis vlucht.

Bovendien is dit mijn kans om beter te worden. Wie weet kan ik het op een dag allemaal aan Polly uitleggen.